

Ik had geen flauw idee hoe ik een ziel kon zien, of hoe die eruit zou zien, maar ik voelde wel aan dat als ik iemands ziel wilde zien en tekenen, dat ik dan toch eerst contact zou moeten hebben met mijn eigen ziel. Maar hoe doe je dat, contact maken met je eigen ziel? In februari diende de perfecte gelegenheid zich aan: Een mailtje van José waarin ze een workshop kosmisch tekenen aankondigde. Een mevrouw, Joke, zou aan de hand van mijn geboortedatum en naam mijn eigen persoonlijke kosmische symbool tekenen. Het symbool (dat een beetje aan graancirkels deed denken) zou een directe verbinding maken met mijn kern. Tijdens de workshop was het de bedoeling om de lijnen met goud over te trekken en daarna de vlakken intuïtief in te kleuren, de geometrische verbindingen in het symbool zouden er voor zorgen dat ik in diverse lagen van mijn bewustzijn zou komen tijdens het tekenen, het zou aanvoelen als een herinnering aan wie ik ben of aan de doelstelling die ik voor ogen had met dit leven. Als dit niet de perfecte kans was om met mijn ziel kennis te maken dan wist ik het ook niet meer en ik wilde heel graag weten wat ik te doen had in dit leven. Natuurlijk schreef ik mij in voor de workshop. Ik was razend benieuwd naar mijn eigen kosmische symbool, ik wilde niets liever dan contact maken met mijn ziel, maar ik vond het ook doodeng. Ondanks alle sessies met Corine en de opmerking van Ash dat ik prettig gezelschap was, was ik nog steeds doodsbenuwd wat ik in mezelf zou tegenkomen.

Tijdens de workshop zaten we met acht dames om een grote tafel in de meditatiezaal op de eerste verdieping van José's villa. We maakten kennis met Joke, een beeldschone vrouw die in haar jonge jaren fotomodel was geweest en die in die tijd in diverse tv-reclamespotjes te zien was geweest. Ik kreeg een A-3 enveloppe met mijn naam erop waar mijn eigen symbool in zat, we mochten hem allemaal tegelijk open maken. Dat was een heel spannend en plechtig moment, ik hield mijn adem in, wat zou ik zien? Wat zou ik ervaren?

Het was een ingenieus getekend erg complex symbool met ontelbaar veel lijntjes (dat zou nog een hele klus worden om die allemaal over te trekken) en ook mijn kosmische naam stond erbij "Nitawo". De naam vond ik prachtig, ik had er een heel prettig gevoel bij, maar het symbool was op de een of andere manier heel anders dan ik had verwacht, met veel scherpe punten (ik dacht meer aan mezelf in vrouwelijke ronde vormen) en ik vond de symbolen van de andere deelnemers veel mooier. Ik voelde me direct schuldig over dat teleurgestelde gevoel, het was een prachtig symbool en ik had gewoon veel te hooggespannen verwachtingen gehad. Behalve de lichte teleurstelling voelde ik helemaal niets. Volgens Joke zou ik ook echt pas wat gaan voelen als ik verbindingen ging leggen tijdens het tekenen en soms kwam dat pas dagen later.

Ik voelde niets tijdens het in goud overtrekken van de lijnen en tijdens het inkleuren en in de dagen daarna ook niet, ik was niets vreselijks tegengekomen en mijn ziel ook niet, ik had me niet herinnerd wie ik was en ook niet wat ik kwam doen hier op aarde. En toch had ik het idee dat het iets met mij had gedaan, een heel vaag gevoel, een soort belofte, iets in de trant van *nu nog niet, heb geduld, je zult je herinneren wie je bent, en je zult je herinneren wat je hier komt doen*.

Acht weken later kreeg ik per post volgens afspraak de gechannelde tekst die bij het symbool hoorde:

Nitawo

*Een Nitawo begeeft zich in ontdekking van nieuw beleven,
echter deez' beleven geeft opening naar het bewustzijn hiervan.
Alles is reeds beleefd,
doch niet alles is opgeslagen.
Nitawo geeft aan dat wat nu zo belangrijk is
om te ontcijferen naar de kern van deez'.*

*Ontwikkeling gaat plaats krijgen
en alles zal onderbouwd worden,
waar inzichten reeds al bekend waren
maar niet geïntegreerd als zodanig.
Een dag als vandaag geeft opening naar verleden,
waar velen hun weg in gaan volgen.
Juist vanuit daar
zal de weg breder belopen gaan worden
met duidelijkheid naar iedere dag.
Met steeds meer zielen die volgen
ook naar deez' nieuwheid die invulling geeft
en verrijkt is van nieuwe informatie.
Deez' door te geven aan anderen en zo door
Nitawo reikt het aan
en laat los wanneer deez' weer verder gaat.
Volg zijn pad
zo ook volg je de weg naar morgen
en zo door.*

Ik had er weer een voorspelling bij. Ik zou een boek schrijven, ik zou zielenportretten gaan tekenen en nu zou ik ook nog *nieuwe informatie gaan aanreiken*, wat dat dan ook mocht betekenen. Ik zou het nog druk gaan krijgen.

Ik vond het zo stilletjes aan belachelijk worden dat ik nog steeds zo bang was voor wat ik in mezelf zou aantreffen terwijl ik nog nooit enig bewijs van iets verschrikkelijks was tegengekomen. Ik besloot dat het tijd was om deze angst definitief onder ogen te zien en er mee af te rekenen. Ik wilde heel graag leren mediteren en me naar binnen richten, ik hoopte nog steeds mijn ziel te ontdekken en ik had het gevoel dat ik in de buitenwereld geen antwoorden zou vinden. Ik besloot voor drie dagen een cel te reserveren in een klooster. Het werd de 'goede week', de week voor Pasen, in de Onze Lieve Vrouwe Abdij van de Benedictinessen in Oosterhout. Ik nam aan dat als ik drie dagen met mezelf alleen zou zijn, ik alle kanten van mezelf wel tegen zou komen. En het zou me op een gegeven moment toch wel lukken om mijn gedachten stil te krijgen? Ik nam zelfs geen boek mee om mezelf bezig te kunnen houden. Het was alleen ik, Nitawo, 'me myself and I' of wie ik ook zou blijken te zijn. Op het laatste moment stopte ik het ingelijste Nitawo symbool nog in mijn koffer.

Het viel me tegen hoe weinig tijd ik in het klooster voor mezelf alleen had. Het was de bedoeling dat je aan alle zes de missen deelnam (6.15 uur vigilie, 7.30 uur lauden, 9.30 uur eucharistieviering, 14.05 uur middagdienst 17.00 uur vespers en 20.15 uur completen) en die missen ook voorbereidde door de gebeden en liederen op te zoeken in de dikke pillen die bij aankomst aan mij werden uitgereikt. Je diende genummerde boekenleggers tussen de pagina's te leggen zodat je de gebeden en liederen snel kon terugvinden in de mis. Omdat ik het systeem niet doorhad (en het eigenlijk helemaal niet wilde snappen ook) was het een heel gepuzzel en had ik per mis ongeveer een half uur nodig ter voorbereiding. Verder waren er uiteraard drie maaltijden en was het de bedoeling dat je hielp bij tafeldekken, afruimen en afwassen en was er 's ochtends en 's middags een theepauze, waarbij je geacht werd aanwezig te zijn. Ik was te gast in het klooster en het werd mij duidelijk gemaakt dat het getuigde van respect en eerbied als je zoveel mogelijk meedeed met de kloosterzusters, die je behalve de gastenzuster overigens niet mocht aanspreken.

De eerste dag, op maandag deed ik braaf wat er van me werd gevraagd, het was een bijzondere ervaring waarbij ik door de plechtige sfeer en omgeving in een bepaalde serene gemoedstoestand terecht kwam, maar ik was mezelf nog niet tegengekomen.

Toen ik dinsdag wakker schrok van het luiden van de klok voor de vigilie van 6.15 uur (mijn cel lag precies naast de klokkentoren!) draaide ik me nog even lekker om, ik vond één mis

voor het ontbijt wel vroom genoeg. Ik nam me voor om wat meer tijd voor mezelf te creëren door die dag maar drie van de zes missen bij te wonen (om mijn goede wil te tonen en in de sfeer te blijven) en de theepauzes over te slaan. Ik ging helemaal achterin in de kerk zitten, zodat het niet op zou vallen dat ik de gebeden en gezangen niet had voorbereid.

Die tweede ochtend na het ontbijt ging ik in mijn kloostercel op bed zitten. *Oké, nu ben ik alleen, wat nu?* Ik had geen flauw idee en het begon me al snel te vervelen. Dan maar een rondje wandelen in de kloostertuin. Nadat ik drie keer hetzelfde rondje had gelopen begon ook dat te vervelen. Het was theetijd, toch maar theedrinken dan. Na de thee besloot ik mij in mijn cel op te sluiten en verbood ik mezelf ook maar iets te gaan doen; ik was hier om te leren mediteren (ik had niet voor niets mijn kinderen na school bij vriendjes en vriendinnetjes ondergebracht, met een heel schema voor Martin bij wie iedereen was en hoe laat ze waar (hockey/voetbal/tennis/ballet/piano's) weer moesten worden opgehaald). Ik zette mijn raampje open voor wat frisse lucht en haalde diep adem. Ik rolde de deken op en legde het samen met het kussen aan het hoofdeinde van het bed tegen de muur, ik legde mijn koffertje op het voeteneinde en zette het Nitawo schilderij er recht tegenaan. Vervolgens ging ik lekker met mijn rug tegen het kussen zitten in iets wat op een lotushouding leek en probeerde ik me op mijn Nitawo symbool te concentreren. Joke had gezegd dat je dwars door het symbool heen kon gaan zodat je als het ware door het symbool opgenomen zou worden en heel dicht bij je zelf zou komen. Dat was me nog niet gelukt. Al snel begon ik te dagdromen en was ik met mijn gedachten mijlenver weg. Het duurde even voor ik het in de gaten had. Potverdorie. Ik had het mezelf blijkbaar te comfortabel gemaakt. Maar weer iets anders proberen. Ik ging recht op een houten stoel zitten, sloot mijn ogen, concentreerde me op mijn ademhaling en probeerde nergens aan te denken. Steeds als ik mezelf betrapte dat ik aan iets dacht, haalde ik diep adem en begon ik opnieuw.

Ik weet niet hoe lang ik zo gezeten heb, maar op een gegeven moment begon ik het prettig te vinden; ik voelde een bepaalde alertheid, of ik steeds 'wakkerder' werd. Ik was me erg bewust van de geluiden om me heen; zingende vogels, het ruisen van de bomen, voetstappen beneden in de kloostergang. Ik hoorde ook heel sterk mijn eigen ademhaling en andere geluiden in mijn lichaam. Toen ik mezelf daar helemaal prettig en rustig bij voelde trok ik de stoute schoenen aan en stelde ik me voor dat ik bij elke ademhaling een treetje dieper in mezelf ging (een soort wenteltrap). Ik wachtte af wat er zou gebeuren en wat ik tegen zou komen. De trap was oneindig, ik kon gewoon doorlopen, tree voor tree zonder dat er ook maar iets gebeurde. Met elke stap voelde ik me rustiger worden, bijna vredig en het wonderlijke was dat hoe dieper ik in mezelf afdaalde, hoe groter en weidser het werd. Ongelooflijk, gewoon op een stoel zitten en verder niets, zonder ook maar iets te verlangen en het was volkomen verrukkelijk.

*als ik niets zeg
niets denk
niets doe
om de stilte op te vullen
geef ik de ruimte aan iets
dat groter en lichter is dan ikzelf*

*stilletjes
breidt de ruimte zich uit
voorbij mijn lichaam
voorbij de tijd
voorbij alle beperkingen
tot ruimte en licht en stilte alles omvat*

*ik voel me er heerlijk mee verbonden
geliefd en gedragen
en al mijn vraagstukken*

*verdwijnen moeiteloos in het niets
ruimte makend
voor mogelijkheden*

Margret

Ook de woensdag stond in het teken van *niets*, niets denken en vooral niets doen, een gemoedstoestand van alleen maar *zijn*, die ik hoogstwaarschijnlijk alleen in stand kon houden door de serene rust in het klooster en doordat ik met niemand sprak. Ik ging wel weer naar alle zes de diensten, want mijn 'niets-gevoel' werd door de enigszins monotone gezangen en voordrachten versterkt. Ik begon het zo prettig te vinden dat ik op een gegeven moment steeds al een half uur voor aanvang van de mis, stilletjes op de achterste bank in de kerk ging zitten. Ik vond het heel wonderlijk. Ik had het *niets* ervaren, maar tegelijkertijd voelde dat niets als *alles*. Net zoals een wit leeg schildersdoek; zolang er nog niets op geschilderd was kon het nog elk schilderij worden, zonder beperkingen, alles was nog mogelijk.

De ochtend van vertrek ging ik nog naar de vigilie en de lauden en na het ontbijt hielp ik met afruimen. Het was witte donderdag en het werd drukker in het klooster, tot en met Pasen zat het hele gastengedeelte volgeboekt. Ik begon weer te praten en ik kocht een koperen kruisje met een afbeelding van een aantal kinderen hand in hand in een kring. Mark zou binnenkort zijn communie doen en de communicantjes waren uitgenodigd voor de inwijdingsceremonie van de nieuw gebouwde kerk. Dit kruisje was een mooi cadeautje van de communicantjes voor de pastor.

Ik ging weer naar huis. Het was raar om in mijn auto te stappen en weer in de 'bewoonde wereld' te komen, het leek of alles er anders uit zag. Kun je nagaan hoe het was voor de zusters die maar één dag per jaar buiten de kloostermuren mochten. In de auto dacht ik na over wat er de afgelopen dagen met mij was gebeurd. Het was zó veel wat er over me heen kwam dat ik de auto aan de kant van de weg moest zetten. Ik dacht dat er niets gebeurd was, ik dacht dat ik mezelf niet was tegengekomen, maar ik had me vergist, ik had mijn deur naar binnen wagenwijd opengezet en er was geen monster uitgekomen.

+ fragment uit hoofdstuk 27 2009

Mijn nieuwe leven begon vorm aan te nemen, ik had het zelf zo niet kunnen bedenken, maar de stukjes pasten precies in elkaar. Het klopte. Als ik voorheen vertelde dat ik jaarrekeningen en belastingaangiftes voor bedrijven maakte, waar ik toch best goed in was en wat ik altijd met veel plezier had gedaan, dan keken mensen me ongelovig aan. Als ik nu vertelde dat ik kinderen mee het bos in nam om de natuur te ervaren dan zeiden ze: 'Het past bij je.' De leegte en de vermoedheid die ik jaren lang had gevoeld waren weg, alles wat ik deed (natuurwandelingen, schrijven, schilderen, tekenen) kwam rechtstreeks uit mijn hart en vulde mij met het soort geluk dat je voortdurend doet glimlachen. Precies de glimlach die ik op het gezicht van de Tibetaanse monnik had gezien.

Waren alle voorspellingen nu uitgekomen? Ik dacht van wel. Ik was het boek nog aan het schrijven, maar dat voelde goed, dat zou wel afkomen. En de Nitawo voorspelling? "...ook naar deez' nieuwheid die invulling geeft en verrijkt is van nieuwe informatie. Deez' door te geven aan anderen en zo door..." Had ik iets nieuws doorgegeven, verrijkt met nieuwe informatie? Ik gaf informatie door met mijn boek en ik gaf informatie door aan de kinderen met de natuurbelevingtochten dus dat was wel uitgekomen, maar of dat *nieuwe* informatie was? Dat dacht ik toch niet. Maar de belofte dat ik me zou herinneren wie ik was en wat ik hier kwam doen, was zeker uitgekomen en ik was nu krachtig en zelfverzekerd genoeg om

eindelijk te gaan doen waarvoor ik was gekomen. Ieder mens werd geboren met een uniek talent om de mensheid van dienst te zijn. Ik had mijn talent gevonden, en ik zou het gaan gebruiken op mijn eigen unieke manier.